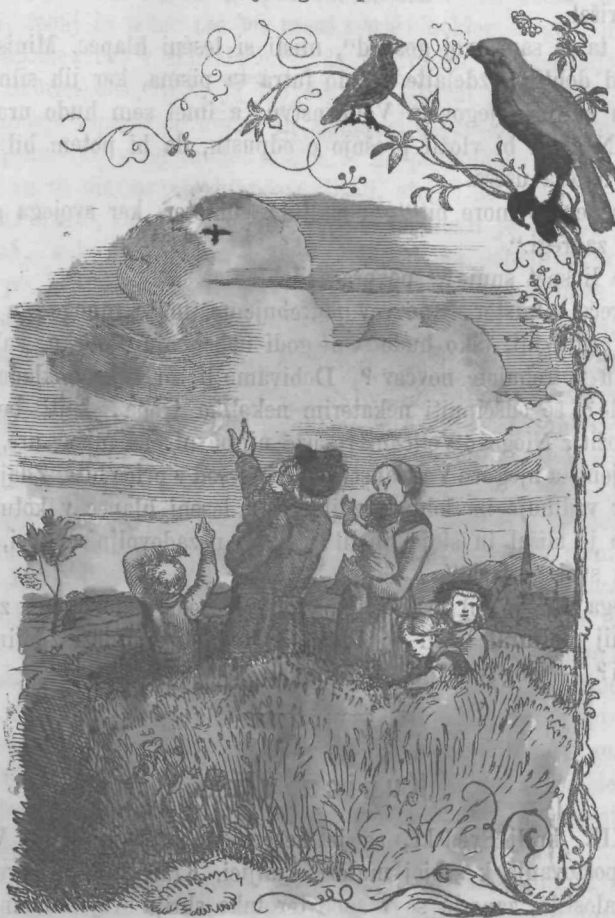

Pomladansko življenje.

Narava je zopet na novo oživila in se probudila iz dolzega zimskega spanja. Potihnila je tuleča burja in pomladanski vetriči nežno pihljajo po zelenih logih in livadah. Pridne bučelice uže izletavajo po malem na pašo, da bi zopet pridno nabirale in znašale med, katerega jim neusmiljeni človek v jeseni vzame. Vendar uboga živalica še vedno pridno dela in se trudi, dokler jej je vreme ugodno, kajti stvarnik jej je dal nagón, da ne more biti nikoli brez dela. Uže od starodavnih časov sta bučela in mravlja zgled pridnosti in trudoljubivega življenja.

Vesela godba se je uže pričela po zelenih logih in livadah, kajti ptice selilke so se vernile zopet iz daljnih tujih krajev nazaj v milo domovino, ter ubirajo sladke glasove in hvallijo po svoje vsemogočega Boga. Le poglej, kaj se vertí tam gori visoko v zraku, kakor črna pikica, ter iz te vertoglave višave ne-

prestano vrišči, žvergljaj in drobí nedolžno pesnico? To je skorjanček, ki nam prvi naznanja zaželeno pomlad; radosti mu je vzkipelo drobno serčece, žvergolé se je vzdignil v razjasnjeni zrak, tam se vertí v nebesnih višavah, ter nam od onód veselo vriskaje napoveduje, da se bliža mladoleetje.

Po dnevi o lepem vremenu poje skoraj ves božji dan. Veselo ga hité gledat oče, mati in otroci, ko se pevaje dviga više in više, zdaj naravnost, zdaj zopet v ovinkih v sinjo višavo, dokler ga naposled ne izgreší oko. Pevaje se tudi spušča počasi na zemljo, potlej prereže pesen, ter kakor kamen pade na zemljo, kjer mu njegova verna družica gojí mlade. Skorjanček vzveličuje v svojej pesnici lepo naravo, on poje v slavo Stvarnikovo.

Ako greš po zelenem logu in premišljaš neizmerno in umetno delo Stvarnikovo, ali moreš terdoserčno gledati vse to? Ali se ne bodeš čudil tako modrej naredbi, ter molil Onega, ki je vse to iz nič tako lepo napravil in uredil? Vsaka

živalica se giblje in dela po svoje. Tudi človek ne zaostaje; tudi on dela in se giblje enako pridnim živalicam.

Oj sladka beseda pomlad! Zdi se mi, kakor bi se vsa narava otresla onih sanj, v katere jo je zazibala merzla zima. Vse diha novo življenje, vse je veselo in živahnije. In kako ne bi? Solnce nam gorkeje sije, težki oblaki so se izgubili in tudi snega nij več. Livade nas zopet razveseljujejo s svojim zelenilom. Bilke poganjajo malo po malo in povsod se je razsulo duhteče cvetje, ki s svojo prijetno vonjavo napaja in sladí zrak. Drobne ptičice se veselo vozijo po zraku, ter se radujejo in hvalijo svojega dobrotljivega Stvarnika. — In vi otroci, ki ste cvet pomladnega življenja

Zdaj tedaj radujte se
Zdaj si venčike pletíte,
Zdaj ko pomlad vam cvetè,
Radost 'z polne kupe pijte;
Zima pride, cvet vmorí,
Vse veselje vam skalí.

—d.

Svoje glavna deklica.

Milica, hči premožnih roditeljev, je bila zeló svoje glavna deklica. Kar jej je na um prišlo, to je takój storila, naj je bilo prav ali ne. Ker je bila edino dete, so jo roditelji zeló radi imeli, in jej marsikaj dovolili, kar bi se morda ne bilo zgodilo, ako bi bili imeli še kaj drugih otrok. Zna se samo o sebi, da jej igrače nij nikoli primanjkovalo; tu je ležala punčika preprosto oblečena z belim na široko prevezanim zastorom, bila je kuharica; tam zopet druga lepo oblečena, — bila je hižna; a v omari je imela spravljeno najlepšo punčiko, oblečeno v svili in gladkem žametu po najnovejšem kroji, — bila je to gospá. Ne morem vam povedati, dragi otroci, koliko novcev sta oče in mati potrošila za take igrače. Imela je Milica za svoje punčike tudi primerno shrambo in lepo kuhinjo z vso kuhinjsko pripravo; dosti so imeli posli opraviti, predno so vse te ropotije v red spravili, kedar jih je Milica na vse strani po hiži sem ter tja razmetala.

Ker je imela Milica vsega dovolj, kar je njeno serce zaželelo, postala je vsled tega zeló svoje glavna deklica; često sama nij vedela, kaj bi rada in s čim bi se igrala.

Nečega dne je bila sama v hiži; igrače so se jej merzele, dolg čas jej je bilo, kaj naj stori? — Sede v kot za mizo, ter se iz čistega mirú jame jokati. Oče in mati se prestrašita, hitita v sobo, da bi videla, kaj je otroku. Drug za drugim jo izprašujeta:

„Kaj ti je Milica, da se jokaš?“ — „Nič!“ — „Hočeš li jesti?“ vprašajo oče. — „Nečem!“ — „Piti?“ vprašajo mati. — „Nečem!“ — „Hočeš li spat iti?“ — „Ne!“ — zadere se deklica. — „Nu, kaj li vendar hočeš, Milica?“ vprašata jo ob enem oče in mati, — „Jokati hočem!“ — odgovori svoje glavni otrok, ter se ne dá utolažiti.

Glejte, tako je povsod, kjer nij šibe v hiži.

Katarina Groser.